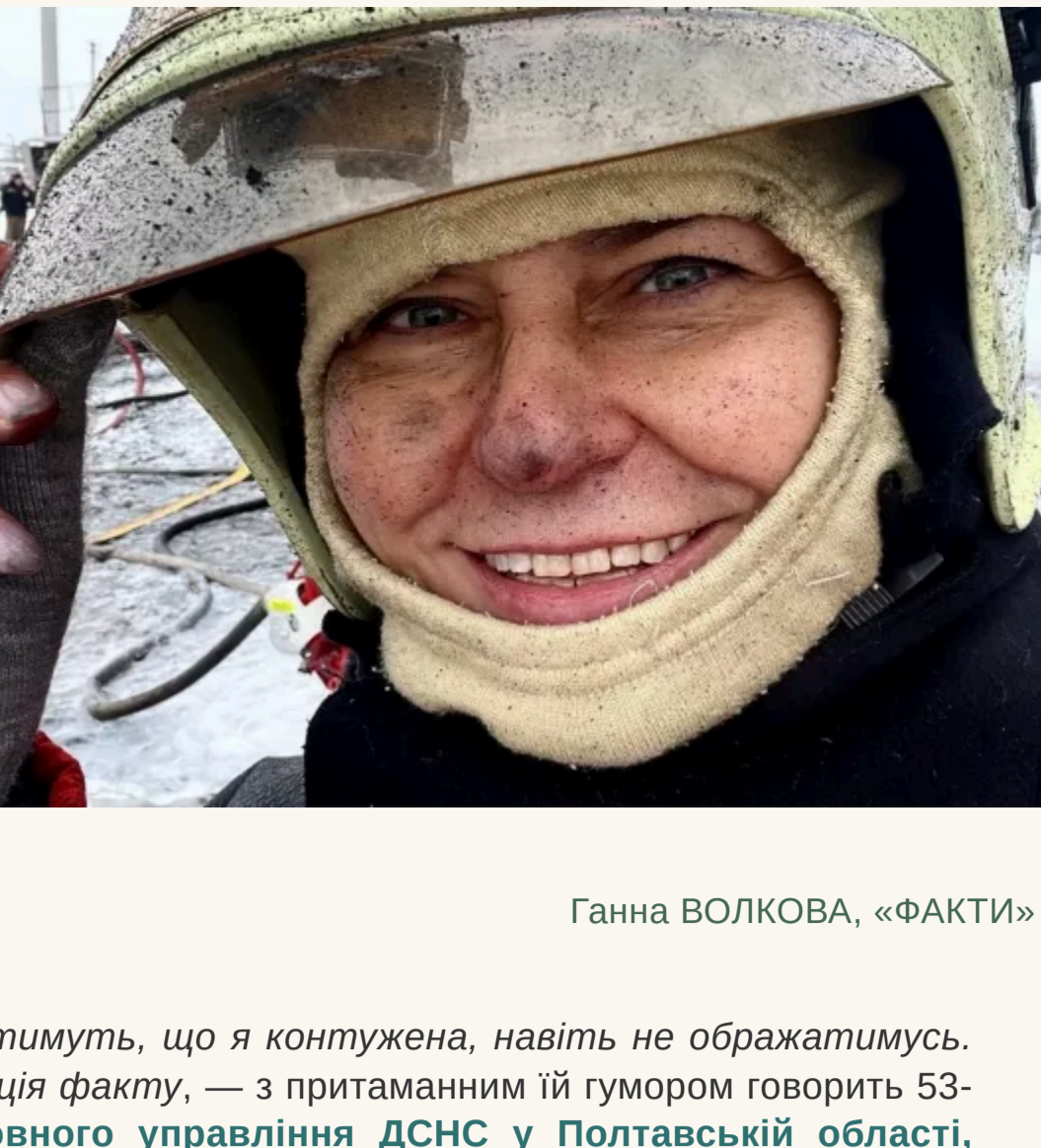

ОСТАННІ НОВИНИ

- 18:03** **ЧС-2026: результати та емоції**
розклад телепрямця в Україні
- 16:22** **Вже має квірки: ставлення**
Трапа до війни в Україні
суцтво змінилося
- 16:08** **Екіпаж Су-24М розбився**
на Хмельниччині
- 15:25** **Суд розгляне скаргу**
на закриття справи про смертельну ДТП за участі детектива НАБУ — ЗМІ
- 16:05** **Літній пенсійний пашет:**
незвично і неймовірно
смішно
- 18:08** **«Потрібно мати надію»:**
«Після Байдена знавчас, чого
боятися не бачимо
дтей
- 16:05** **«Бути толерантним**
21:08 **до толерантних — проста**
формула живання»:
психотерапевт про
безсилля, яке залукає

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

12.24 — 12 травня 2026

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту. — з пригнанним їй тумором говорять 33-річна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

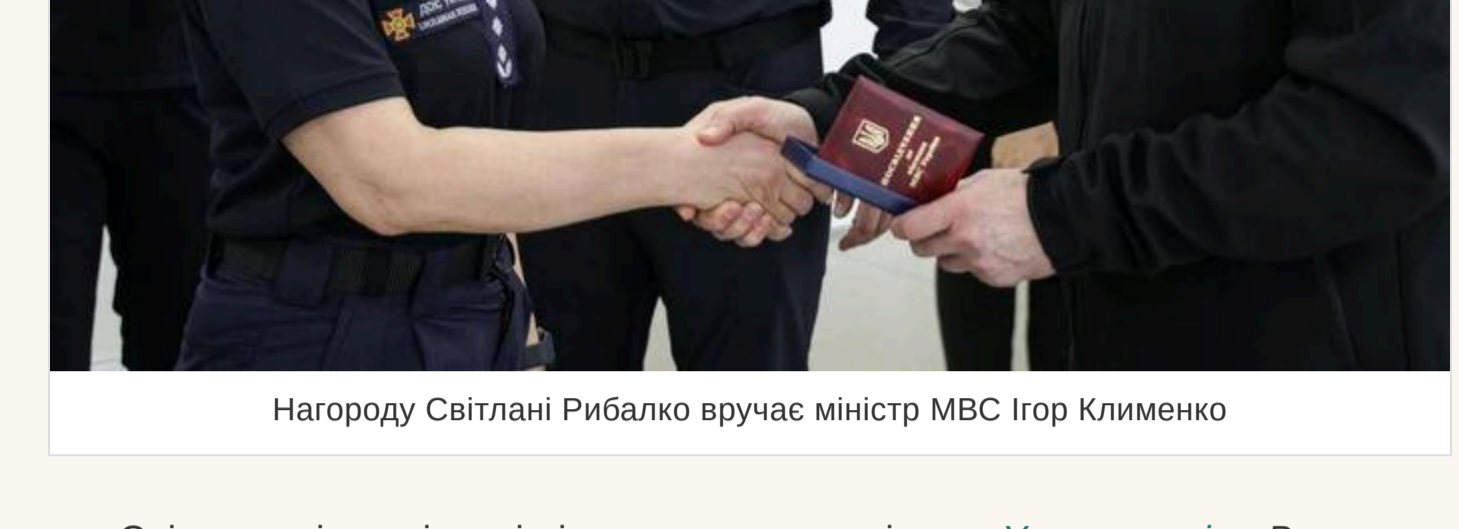
Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» вивезла її з поля, в якому вона могла залишитись. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під градом металевої шрапнелі, що летіла з «Іскандерів», не отримали навіть поранень. Хоча один з колегів, пробивши любове скло службового «Саньйона», проща підголюючи пасажирського сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події ночі 5 травня, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереоборному підприємстві в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники галузі, Світлана час від часу хапается за голову. «Так тише зсередини, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії», — пояснює, переверши дух.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі жарко було моє черування, — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди обговорюємо, хто в разі чого виживає на місці надзвичайної події, пов'язаної з російськими висадками. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виживаю щоразу, а якщо перебуваю самі на чергуванні, то до величезної кількості привертатися. Такими чиним підстрахуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того вечора зателефонував двадцятишестирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Кліменко

Прослунавши Світлана після півночі від тривожного дзвінка: «У нас приїжд, Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відпрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодикамера на шоломі у керівниця.

— Це мій перший виїзд за довіри роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео, — продовжує Світлана Рибалко. — Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштовувати систему гасіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— Це була не найскладніша пожежа, — говорить Світлана. — Зазвичай гасіння газовой установки займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинені нафтогазовий промисел, у якій цілється ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, які ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відсікають від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довго.

...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекирти, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібної мені картини тут наразі не вдасться зробити, — розповідає Світлана. — А на другій локації, де, на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаченко не міг одразу об'їздити пожежні автоцистерни на лівій території заводу. Та й пожежні не встигли вислати над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобіля. До того ж прямо перед «Саньйоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «шахедів», які атакували підприємство, а вони могли порізати шини.

Світлана швидко відминула уламки й попросила водія якомога швидше вивести їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисених рукавних лінійках під водянним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий якраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ними з'їздити у тупик, ткнувшись в кулу металобрухту. Та кулу й невелика затримка в часі на території підприємства зграли їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальників.

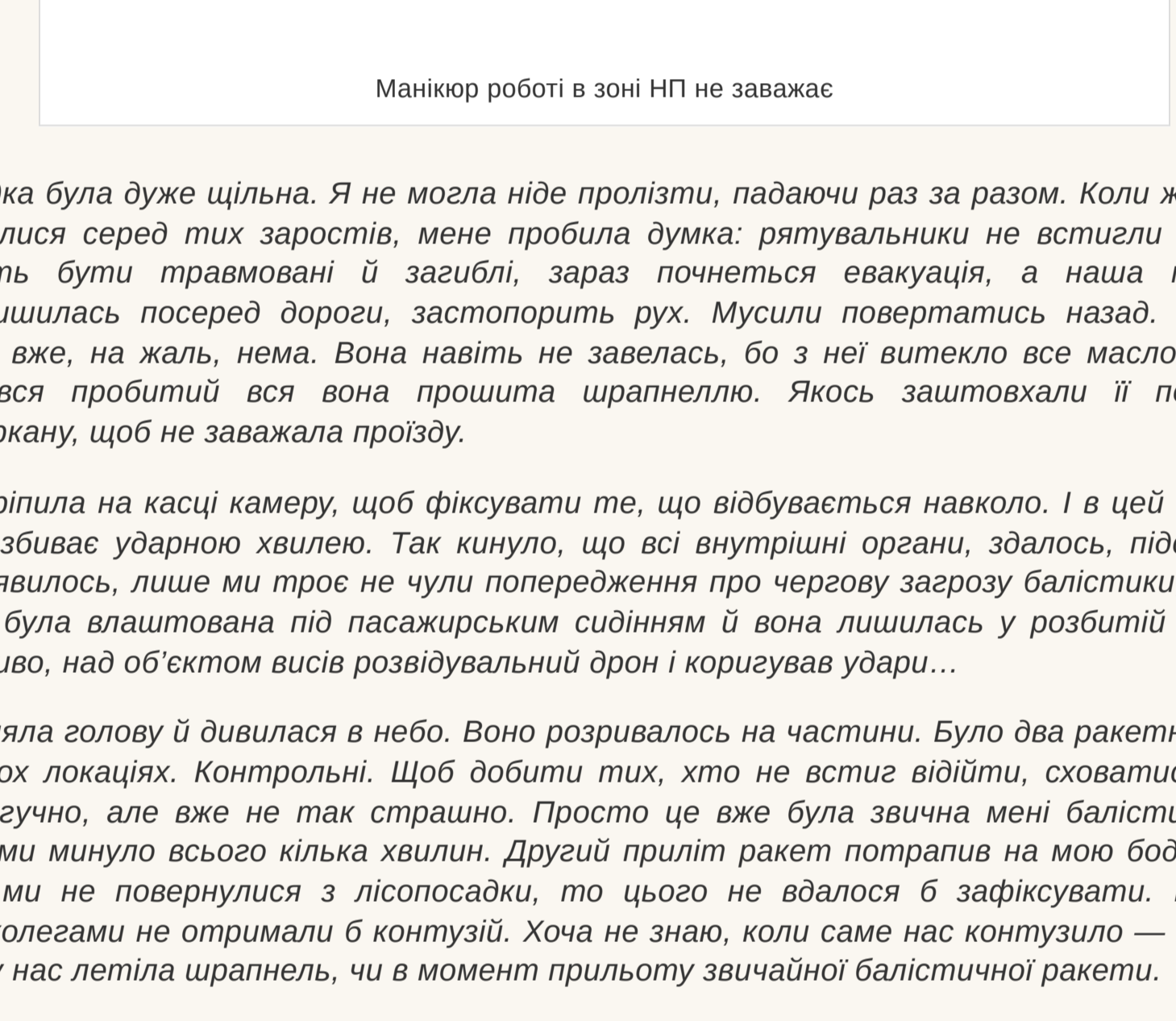
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Загроза балістики», — продовжує Світлана Рибалко. — Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємств. І ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий неприємний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він шов згори. І звідти посилалися іскри. Водій різко загальмував. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й тоді про наслідки трагедії було б сказати.

Почався «ферверд». Це було схоже на атомний вибух. З неба з протинним скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче вдень. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: пу-пу, ту-ту-ту. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шиї. Я стиснула голову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише приспала: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А вона бахає й бахає. І летить у тебе, і перелітає далі. І цей звук... Найстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічність.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечеплювшись, упала, відкривши колінами об рейки. Мене підкопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як наче я для них якась дорожчність. А я це міцніше притиснула до себе наддорожче мені — фотоапарат.

Манікр роботи в зоні НП не заважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих зарослі, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загинуть, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дороги, застопорить рух. Мусили повертатися назад. Автівки нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завелась, бо з неї вилетіло все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошита шрапнеллю. Якось заштохавали її поближе до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закрипла на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударною хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здалось, підскочили. Як виявилось, лише ми прос не чули попередження про чергову загрозу балістики, бо моя рація була вилітована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і коригував удари...

Я підняла голову й дивилася в небо. Воно розривалося на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже зучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами минуло всього кілька хвилин. Другий приїжд ракет потрапив на мою бодикамеру. Якби ми не повернулися з лісопосадки, по цього не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузії. Хоча не знаю, коли саме нас контузило — чи тоді, коли у нас летіла шрапнель, чи в момент прильоту звичайної балістичної ракети.

Поетарний удар прибивав в кулу металолому, на який ми наткнулись при виїзді, менше у спля метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків добугли на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— У заводське сховище стягували поранених, — пригадує Світлана Рибалко. — Одному з наших рятувальників уламком прилетів у пах. Але все обійшлося маюю кров'ю — він не зачепив крупної артерії.

Було видно, що заступнику начальника управління Володимиру Гришанину, який керував засінням пожежі, було зля. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузію — око опухло, він став погано чути. «Десь наш там, вони можуть бути поранені, ї треба знайти. Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Ідемо разом шукати» — я не вагалась. Денис Пінчук сказав, що мене не залищить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Їх треба було переносити, накладати пом'язи.

...Нічого страшнішого, мабуть, у мою в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мертвий, розбитий завод, на якому шукаси людей, з якими працювала десятки років. І не знаєши, чи знайдеш живими...

Я набрала з телефона Боканя, він відгукувся. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як з'ясував обривався.

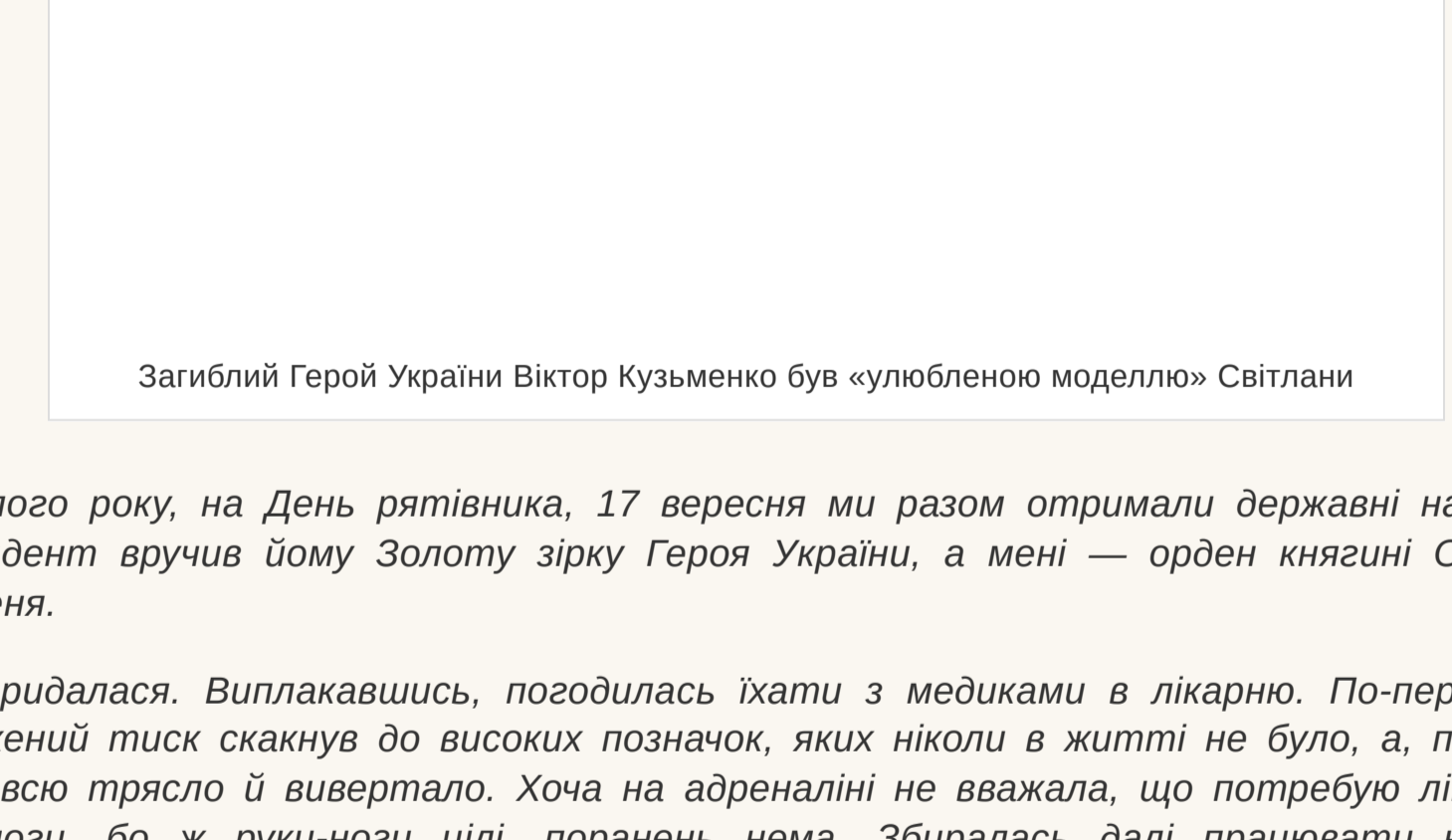
Ми з Гришанин почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут ще є живий?» Прислухались, але нам ніхто не відповідав. Так боялися, що деь хтось лежить і спікає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно ронесли всю територію, проте нікого не виявили. На частяя, нашої Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То був щаз, звісно. Гришанин погано чує, а у мене в голові гуде. Двоє контужених намагались когось врятувати. Пізнаючи часу з себе сміялись, а тоді його не до сміху.

Повернувшись до бомбоховища, де лежали поранені, я попросила води. Починаю пити й відчувало, що мені стає погано: збудило, закутилась зовна. Не розуміла, що зі мною відбувається, думала, може перенервувала.

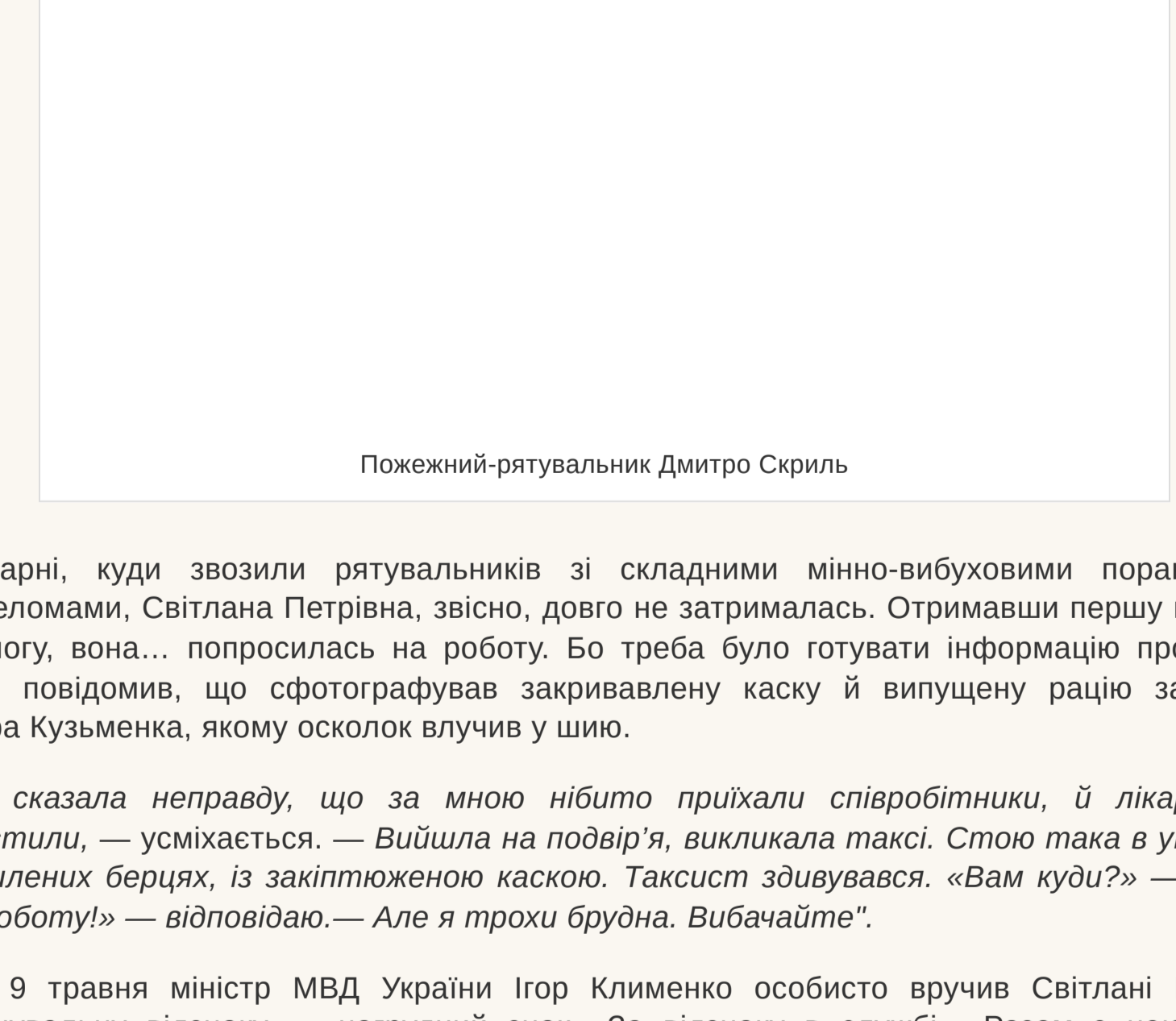
А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє зазвичай: заступник начальника оперативно-координційного центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був мою улюблению рятувальником: я дуже часто його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди висів в кадрі вдало. Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, коли мені потрібна була консультація стосовно якоїсь техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця гасіння пожежі. Так було й цього разу...

Загіблий Герой України Віктор Кузьменко був «улюбленою моделлю» Світлани

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розридалася. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій пошкоджений підшлунковий залозу жодні лікарі, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене все трясло й ввертало. Хоча на відриванні не вважала, що потрібую лікарської допомоги. Ми з руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась далі працювати на місці прильоту.

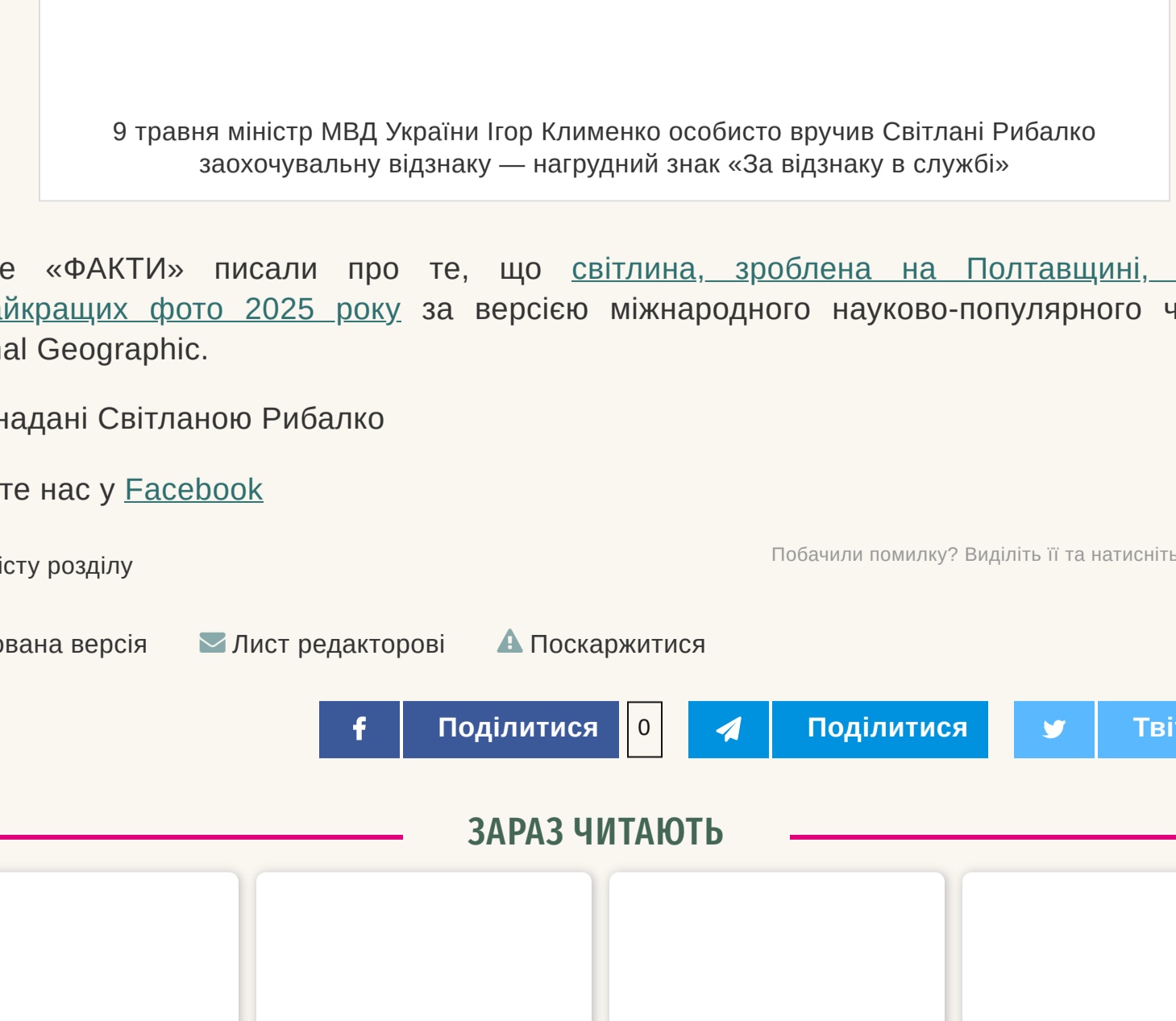

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди звозили рятувальників зі складними мною-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довго не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросилась на роботу. Бо треба було отримати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував закривавлену каску й вилучив рацию загіблого Віктора Кузьменка, якому осколком влучив у шию.

— Я сказала непрямо, що за мною нібито прийшли співробітники, й лікарі мене відпустили, — умікала на подв'яж, викликала таксі. Стією таємно в уніформі, у заплечних берках, в зашитою каскою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідало. — Але я трохи брудна. Вибачайте».

Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Кліменко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відзнаку в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Кліменко особисто вручає Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина зроблена на Полтавщині, увійшла до найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Читайте нас у Facebook

1941

ЗРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Як правильно використовувати насадку для прання: поради та корисні лайфхаки
- У літні пенсіонери заважди нещасливі й скільки отримав
- Як дуже швидко зареєструвати нову компанію в Україні

Новини партнерів

Мапа сайту

- Новини
- Україна
- Світ
- Гороскоп
- Події
- Світ
- Травля ліній
- Серед
- Світ
- Культура
- Шоу-бізнес
- Фірма дня
- Суспільство
- Стиль життя
- Книга рецепта
- Людям та звірятам
- 25 років по тому
- Історія сучасності
- Людям та звірятам
- Будувати
- Знайти та врятувати
- Іменинами для
- Гороскоп
- Будувати
- Фотофакти
- Погода